

Een rondje met . . . Frank Kirsten, voorzitter van de PGA Holland

Een nieuwe rubriek in uw vakblad GREENKEEPER. Een rubriek waarbij we met een golfbobo of anderszins belangrijke of interessante Nederlander van gedachten willen wisselen over het niveau van greenkeeping in Nederland en alles wat verder ter sprake komt op een gezamenlijk rondje over een min of meer willekeurig gekozen baan in Nederland. De spits van deze nieuwe rubriek wordt afgebeten door Frank Kirsten, voorzitter van de Professional Golfers Associatie Holland. De belangenvereniging van golfprofessionals in Nederland. De baan waar het gesprek plaatsvindt, is de Peelse Golf Club. De hoofd greenkeeper, die gedeeltelijk bij het interview aanwezig is, is Hans Hilhorst.

Auteur: Hein van Iersel

Deze zwart geschilderde paal is overduidelijk neergezet om de drainage te markeren. Volgens Kirsten kan zo'n paal verwarring veroorzaken omdat spelers hem als 'GUR' of 'out of bounds' kenmerken.

Moeilijk doen

Als onwetende buitenstaander denk je al snel dat een golfprofessional wel een uingesproken voorkeur zal hebben voor moeilijke banen. Niets blijkt minder waar te zijn. In de top 10 golf-ergernissen van Kirsten prijkt hoog bovenaan, zijn antipathie tegen wat hij 'nodeloos moeilijk doen' noemt. Volgens Kirsten zijn veel banen getrukt moeilijk aangelegd. Een treffend voorbeeld zijn wat betreft Kirsten de schuine tees van Cromstrijen. Kirsten: "Het spelletje is al moeilijk genoeg. Door de tees dan nog eens schuin te leggen, zet je de gemiddelde speler op het foute been en doe je nodeloos moeilijk." Een ander voorbeeld ziet Kirsten in wat hij noemt de overmaat van bunkers en water, die op veel banen te vinden zijn. Kirsten beseft dat beiden nodig zijn, maar vindt dat dit vaak onttaardt in het opentrekken van de trukendoos door een architect. Hetzelfde ziet Kirsten in de term Championship Course. Kirsten: "Iedereen wil een Championship Course, maar niemand vraagt zich af wat een Championship Course nu werkelijk inhoudt en voor wie die gebouwd wordt." Kirsten juicht ieder initiatief toe om tot mooiere

en betere banen te komen, maar ziet ook de keerzijde. Zeker onder Nederlandse omstandigheden met relatief weinig ruimte is Kirsten bang dat het streven naar een Championship Course vaak onttaardt in onnodig moeilijke banen zonder veel andere meerwaarde.

Stableford

Kirsten heeft als voorzitter van de belangenvereniging van professionals duidelijk uitgesproken visies als het om het spel gaat. Een treffend voorbeeld daarvan is de hedendaagse trend om meer via het Stableford Scoring Systeem te gaan spelen. Volgens de NGF zou dat leiden tot meer spelsnelheid op de baan. Kirsten weigert dat te geloven. Als je in een flight van vier zit en je hebt een dubbele bogey geslagen kun je geen punten meer maken en zou je de bal op moeten pakken en ruimte bieden aan een volgende flight. In de praktijk werkt dat niet volgens Kirsten. Veel spelers gaan gewoon door tot de bal in de hole ligt.

Afstand

Het gesprek komt, mede doordat hoofd greenkeeper Hans Hilhorst is aangeschoven, op de

De Peelse munt niet uit in een verzorgde signalering. Veel bordjes zijn van slechte kwaliteit. Ook de begrenzing van de paden door wit metalen boogjes komt in de ogen van Kirsten niet erg overtuigend over. Kirsten: "Soms zie je dat de greenkeepers iets zelf maken van hout, dat vind ik veel mooier."

afstand tussen de professional en de greenkeepersstaf. Zowel Frank Kirsten als Hans Hilhorst beseffen maar al te goed, dat in die relatie nog heel veel verbetering mogelijk is. Volgens beide aanwezigen komt het er in de dagelijkse praktijk vaak op neer dat beiden op hun eigen eilandje zitten. Kirsten is de eerste die wat dat betreft het boetekleed aantrekt door een opmerking van oud-NVG voorzitter Welling aan te halen. Volgens Welling zouden golfpro's zich vaak te goed voelen voor de rest van een golfbaan. Daarnaast voelen pro's zich volgens Kirsten niet altijd deskundig genoeg om inhoudelijk kritiek of opmerkingen te maken over het werk van een greenkeeper. Kirsten: "Als een greenkeeper op een bepaalde manier een fairway uitmaait, dan voelt de pro zich niet geroepen om daar wat van te zeggen." Onterecht, beamen alle aanwezigen, omdat de pro toch in zekere zin de vertegenwoordiger van de golfer zou moeten zijn. De remedie voor dit alles is volgens Kirsten eenvoudig: "De pro moet gewoon eens per week koffie gaan drinken bij de greenkeepers en zo meer gezamenlijk begrip kweken voor het onderhoud van de baan." Een actueel initiatief in dit verband is een voordracht, die Kirsten houdt voor de komende NGA-bijeenkomst. De afstand tussen Pro en greenkeeper is volgens Kirsten ook een gevolg van de heersende cultuur in de golfbranche. Kirsten: "De golfbranche is klein en overzichtelijk en mensen willen het liefst aardig voor elkaar zijn. Een pro zal daarom niet snel commentaar geven op het werk van een greenkeeper zelfs als dit positief bedoelde kritiek is." Hoofd greenkeeper Hans Hilhorst heeft duidelijk iets minder gene om kritiek te uiten op de verhouding tussen greenkeeper en pro. Hilhorst geeft aan dat de professional zich actiever op zou mogen stellen als het gaat om golfetiquette en zaken als het repareren van pitchmarks of het opruimen van een driving-range. Hier kan Kirsten zich grotendeels in vinden. Hij wil zelfs nog verder gaan. Kirsten: "Wij hebben op de Peelse afgelopen jaar een PGA kwalificatiewedstrijd

gehouden en als wij dan 's ochtends vroeg aankomen, zie ik 5 greenkeepers bezig om de bunkers aan te harken. Dat is natuurlijk zonde geld. Misschien wel 10 manuren voor iets wat de golfer zelf gedaan zou moeten hebben. Wat kost dat wel niet?"

Economisch perspectief
Kirsten beseft en begrijpt zijn natuurlijke verantwoordelijkheid voor de golfetiquette, maar wil die discussie graag in een breder (economisch) perspectief plaatsen. Kirsten: "Wij geven geen les omdat mensen willen leren

Deze oeverafscheiding vindt Kirsten functioneel en mooi. Kirsten: Je hebt nooit discussie of de bal in het water ligt of nog speelbaar is.

Een verrassend verschil met de bordjes is dit verzorgde bankje. Kirsten heeft weinig goeds over voor de afscheiding met een kunststof ketting op de achtergrond.

Driving Range

Greenkeeperverblijf

golfen, maar omdat ze hun GVB willen halen. De rust is compleet weg uit het leren golfen, omdat mensen in een minimaal aantal lessen hun bewijs willen hebben en daarin niet gestoord willen worden door zaken als etiquette of het wegharken van een voetstap in een bunker." Kirsten: "Natuurlijk kunnen wij als PGA Holland leden zeggen dat we geen GVB afgeven, zonder voldoende aandacht voor pitchmarks etc. Maar wij hebben ook te maken met een markt, waarin minimaal 50 tot 75 beunhazen actief zijn, die ook heel graag les willen geven." Het gaat Kirsten te ver om over recessie te praten, maar de concurrentie is duidelijk groter geworden. De concurrentie gaat daarnaast ook verder dan alleen de golfbaan. Ook op het plaatselijke voetbalveld wordt fanatiek golfles gegeven. En dat vaak op tijden, waar het gemiddelde PGA Holland lid niet enthousiast van wordt.

Kwaliteit

Kirsten ziet over het algemeen een duidelijk

kwaliteitsverschil tussen banen in Nederland en banen in omliggende landen. Zijn best gefundeerde vergelijking is wat dat betreft België waar hij veel clinics heeft gegeven. Over het algemeen heeft Kirsten het idee dat de banen in België mooier zijn dan in Nederland. Volgens Kirsten zit het verschil in kwaliteit vooral in de toelating van de verschillende chemische middelen en de flexibiliteit van het Belgische sociale systeem. Kirsten: "Toen ik in België werkte konden greenkeepers in het winterseizoen gewoon de WW of de steun in." Volgens Kirsten bespaart zo iets heel veel geld. Geld dat in het seizoen ingezet kan worden voor een verbetering van de kwaliteit. "Kwaliteit is natuurlijk een moeilijk te bepalen begrip op een golfbaan. Kirsten komt ook niet verder als "mooier en lekker fris groen". Een belangrijk verschil tussen België en Nederland zit volgens Kirsten verder nog in de Nederlandse geobseerdheid wat betreft het begin van het seizoen. Kirsten: "Wij denken zo strak als Nederlanders.

Wij beginnen half maart full swing met allerlei competities, terwijl de baan dan vaak nog niet klaar is." Zeker niet ten tijde van ons interview wanneer er een pak sneeuw ligt op de greens van de Peelse en het intens bitter koud is. Ook commercieel heeft Kirsten het nodige commentaar op een vroege competitie. Kirsten: "Juist als je geld kunt verdienen op een baan door clinics en bedrijfsdagen te organiseren, gooi je de hele baan dicht voor een jeugdcompetitie, waar misschien 10 mensen aan mee doen." Kirsten geeft aan dat het te overwegen zou zijn al deze zaken in de zomer te plannen, omdat de baan dan veel mooier is en de druk om te spelen wat minder. Kirsten: "Dat probleem is moeilijk te doorbreken omdat de organisatie van competities heel nauw verbonden is met elkaar."

Een kort rondje met....

Van ons voornemen om gezamenlijk een rondje te spelen is weinig gekomen. De baan is helemaal uitgestorven en wegens vorst gesloten. Kirsten verklaart me zelfs compleet voor gek om bij deze temperaturen überhaupt de baan op te gaan. De thermometer in mijn auto geeft bij aankomst op de baan 8 graden onder nul aan. Toch gaan we even de baan op. Al is het alleen maar vanwege de onvermijdelijke foto-opportunity. Eind februari is waarschijnlijk het slechtste moment om een baan te bekijken. De winterslijtage is overal aanwezig en het voorjaar lijkt nog ver weg.

Hans Hilhorst

Is de golfprofessional de natuurlijke partij om golfer etiquette bij te brengen?